

Karadeniz Kıyıları

– İbrahim COŞAR · 08 Eylül 2019

KARADENİZ KIYILARI

Asfalt şeritle sarılmış Karadeniz Kıyıları;
Kendine kızgın dalgalar dövüp durur kayalara;
Karadeniz insanını göçe zorlar taşlı toprak;
Gurbeti yurt eyleyenler, sayılmıyor sayılara.

Hoştur rüzgarla sevişmek çamların serinliğinde;
Ruhun kaybolup gidiyor yeşilin derinliğinde;
Karadenizli nüktedan, hem cefakâr, hem çalışkan;
Gönül huzuru buluyor dostların yarenliğinde.

Her şiddetli yağmur sonu başlar çiçekler açmaya;
Dallar denize eğilir koylarından su içmeye;
İki mavi arasına yeşilden örülü duvar;
İnan taştan yürek gerek, bu diyardan vazgeçmeye.

Sahilden içeri dalıp tırmanınca şu Kaçkar'ı;
Çeşit çeşit bitki türü, tırmanıp durur yukarı;
Beyaz eşkıyalar kesmiş göğe uzanan yolları;
Dört gözle bekler olmuşlar, bütün canlılar baharı.

Her çiçekte bir arı var, kestane ormanı dağlar;
Genç fidanlar yok olurken yürekleri kara bağlar;
Karadeniz insanının asabilik geninde var;
Karlar erir baharları, dereler isyankar çağlar!

Doruklara çıkıldıkça soğuk titretiyor teni;
Sık sık nefeslemek gerek, bu havayı, oksijeni;
Hayatın çetin şartları zorlasa da gönülleri;
Coşari gözüyle gördü, sarmaş-dolaş eski yeni!

İbrahim COŞAR